

Този командантъ беше внука на великій и знаменитый *Костюшко*.

Послѣ това прочетохъ имената на сички офицери които ся отличихъ въ бойното поле и послужихъ отлично на отечеството. Сички, които чувахъ да ся спомене памето имъ и да ся възвисяватъ на по горни чинове въ денната заповѣдь, ся радувахъ неисказано; само Якинтъ чу съ равнодушіе да ся произвожда въ стѣпенъ на полковникъ.

— Чинове, слава сякога, а смъртъ никога, думаше ми и въздишаше; лоша сетяна!

Якинтъ продължаваше да служи подъ народный прaporeцъ до послѣдната минута. По негово посредствуваніе азъ ся завърнахъ въ Краковъ и влѣзохъ въ катедрата която бѣхъ изгубилъ, и слѣдувахъ учителското си званіе още по усърдно като вдъхнувахъ на ученицитѣ си любовъ къмъ отечеството Най доброто време за възпитаніето на младитѣ е онуй, което дава свободъ на словото и на дѣйствианіето. Въ държавитѣ дѣто нѣма тази свободъ, тамъ рѣдко, или никога, учительгъ може да изпълни тѣзи святѣ длъжностъ и по това истинско развигіе е толкозъ невъзможно въ тираническа държава.

VII.

Подиръ три години.

Кога Якинтъ добиваше честь и славъ въ военното поле въ Кармелитскій мѣнастиръ станали бѣхъ голѣми промененія. Майка Ангела, старницата, тѣзи добра жена беше умрѣла и сестра Тереза Венцикъ мина на властятъ за която толкозъ охтеше.